

POSTANOWIENIE

Dnia 29 marca 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marek Siwek

w sprawie z wniosku P.K. Prokuratora Rejonowego w W.

o wyłączenie SSN Marka Dobrowolskiego od udziału w sprawie o sygn. akt II ZOW
55/22

po rozpoznaniu w Izbie Odpowiedzialności Zawodowej

na posiedzeniu w dniu 29 marca 2023 r.

na podstawie art. 41a k.p.k.

p o s t a n o w i ł

wniosek pozostawić bez rozpoznania.

UZASADNIENIE

P.K. pełniący funkcję Prokuratora Rejonowego w W. pismem z 2 stycznia 2023 r., na podstawie art. 41 § 1 k.p.k., wniósł o:

1. wyłączenie od rozpoznania sprawy sędziego Marka Dobrowolskiego, z uwagi na to, że został on wadliwie powołany do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Najwyższego, biorąc pod uwagę okoliczność, że jego powołanie na to stanowisko przez Prezydenta RP Andrzeja Dudę, odbyło się na wniosek nowej Krajowej Rady Sądownictwa (dalej: „neo-KRS” lub „nowa KRS”), ukształtowanej w trybie określonym przepisami ustawy 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o KRS oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2018 r., poz. 3), której pozycja ustrojowa, sposób ukonstytuowania powołanie składu oraz funkcjonowanie powodują, że nie jest to organ niezależny od władzy ustawodawczej i wykonawczej przy realizowaniu zadań powierzonych Krajowej Radzie Sądownictwa na mocy art. 186 Konstytucji RP i polegających na straniu na straży niezależności sądów i niezawisłości

- sędziów, co skutkuje wadliwością powołania na sędziego Sądu Najwyższego w myśl art. 179 Konstytucji RP i w konsekwencji brakiem statusu sędziego Sądu Najwyższego;
2. nieprzekazywanie niniejszego wniosku do rozpoznania innym osobom powołanym przez Prezydenta RP na stanowisko sędziego Sądu Najwyższego na wniosek „neo-KRS”;
 3. przekazanie niniejszego wniosku oraz sprawy II ZOW 55/22 do rozpoznania przez właściwy sąd, tj. przez skład Sądu Najwyższego, w którym nie będą orzekały osoby, co do których istnieją uzasadnione wątpliwości dotyczące ich statusu jako sędziów Sądu Najwyższego, tj. do rozpoznania przez skład orzekający wyłącznie z udziałem prawidłowo powołanych sędziów Sądu Najwyższego, którzy zostali powołani na stanowisko Sądu Najwyższego przez Prezydenta RP na wniosek prawidłowo ukonstytuowanej Krajowej Rady Sądownictwa.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wniosek o wyłączenie w kształcie, w jakim został złożony jest niedopuszczalny, co skutkowało pozostawieniem go bez rozpoznania.

Należy bowiem stwierdzić, że Trybunał Konstytucyjny w wyroku z 4 marca 2020 r., P 22/19 (Dz.U. z 2020 r. poz. 413), orzekł, że art. 41 § 1 w zw. z art. 42 § 1 k.p.k. w zakresie, w jakim dopuszcza rozpoznanie wniosku o wyłączenie sędziego z powodu wadliwości powołania sędziego przez Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa, w skład której wchodzi sędziowie wybrani na podstawie art. 9a ustawy z 12 maja 2011 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa (Dz.U. z 2021 r. poz. 269), jest niezgodny z art. 179 w zw. z art. 144 ust. 3 pkt 17 Konstytucji RP.

Uwzględniając treść wniosku o wyłączenie oraz przytoczony wyrok Trybunału Konstytucyjnego wydaje się oczywiste, że treść ta odpowiada dokładnie tej okoliczności, z powodu której Trybunał uznał za niekonstytucyjny art. 41 § 1 k.p.k. Skoro zatem na podstawie tego przepisu i przy uwzględnieniu okoliczności podniesionej przez wnioskodawcę nie może zapaść decyzja o wyłączeniu sędziego,

czy też wręcz nie może dojść do rozważenia kwestii wyłączenia sędziego w kontekście tej okoliczności, należy uznać, że tak samo jak niedopuszczalne jest orzekanie o wyłączeniu sędziego, niedopuszczalne jest także samo złożenie wniosku o jego wyłączenie; czynność ta nie może w żadnym razie łączyć się z oczekiwanym przez stronę skutkiem procesowym. Zakres kompetencji sądu orzekającego w trybie art. 41 § 1 k.p.k. w uwzględnieniu art. 179 Konstytucji RP musi bowiem odpowiadać uprawnieniu strony w zakresie wniosku o zastosowanie tego przepisu.

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji postanowienia, przyjmując za podstawę prawną przepis przewidujący rozstrzygnięcie odpowiadające treścią rozstrzygnięciu wydanemu.

Ubocznie należy wskazać, co do pozostałych elementów wniosku, że nie mogły skutkować podjęciem jakichkolwiek czynności procesowych. Żaden przepis Kodeksu postępowania karnego nigdy bowiem nie przywidywał i nie przewiduje uprawnienia strony jakiegokolwiek postępowania uregulowanego w tym Kodeksie do określania, czy wręcz wyboru sędziów lub sędziego, który miałby rozpoznać jej sprawę. Skoro takiej regulacji nie ma, nie istnieje również obowiązek po stronie sądu, by podejmować jakiekolwiek czynności zmierzające do realizacji tego rodzaju preferencji strony. Oczywiście jest zresztą, że takie czynności naruszałaby zasady przydziału spraw sędziom Sądu Najwyższego, które zostały ściśle określone w §§ 80 – 81 Rozporządzenia Prezydenta RP z 14 lipca 2022 r. Regulamin Sądu Najwyższego (Dz. U. poz. 1489).

[SOP]

ał

